עבדום אני נוסן לכם. שהשררות עבדות היא לו לאדם לפי שמוטל עליו עול רבים: אשר. כמו אשרי: לריך אחה לומר מהו הדיוע. בחמיה. כלומר אם המלך שאין לבו כפוף מרגיש ומביא קרבן על שגגמו כ״ש

טנ., ג) (נמיר טנ. מימח רבא), ד) מיר כג:, ה) שם יבמות עו:, ו) מיר כג:, 1) (נזיר כג: ע"ש], ה) [סנהדרין קה: ע"ש], ע) פסחים כ: מזיר כג: סוטה

ע ען ען, כאל כני מו. סנסדרין קה: ערכין טו:, י) וַיִּבמות קג. מיר כג:], כֹּן (צֹ״ל גופא אמר רב יהודה כו׳ וכ״ל במירן,

(זיר כג: ע"ש סוטה מז. ע"ש סנהדרין קה: ע"שן, מ) ב"ק לח: מיר

נ:, נ) [ויקרא ד], מ) [דברים כג], ע) [בראשית יג], פ) [בראשית לת],

תורה אור השלם

1. וְיַדְבְּרוּ אַלְיו לַאמר אָם היוֹם תִּהְיָה עָבָד לְעם הוֶה וַעַבְּרְתָם

מלכים א יב ז 2. אֲשֶׁר נְשִׂיא יֶחֲטָא וְעֲשָׂה אַחַת מָבָּל מִצְוֹת יְיָ אֱלֹהִיוֹ אֲשֶׁר לא תַעָשֶׁינָה בִּשְׁנָגָה וְאֲשָׁם:

א [מיי" פי"ב מהלי איסורי ביאה הלי יח טוש"ע אה"ע סי" ד סעי" ב]: ש ב מיי פ"א מהלי ח"ח הלכה ה ופ"א מהלי תשובה הלכה ה סמג עשין יב טוש"ע י"ד סי' רמו סעיף

רבינו חננאל

יכולי עלמא מיהת הני קראי. פירוש הכתובין בפרשת שלח לך וכי תשגו וגו' בעבודת פירוש הכתובין בפרשת שלה לך וכי תשנו וגר צעבודת אמר רבא ואיתיכא ר' יהושע בן לוי ואמרי לה כדי כלא תכן לוי ואמרי לה כדי כלא תכן תשבו ולא תשפו את כל המצות תשבו ולא תשפש את כל המצות בעבודת כוכבים התם תניא בעבודת כוכבים התם תניא בעבודת כוכבים כופר בעשרת בעבודת חולב אומר המדר בעבודת היא לא משה הדברות תיל אשר דבר ה' אל משה לולהן והוא אומר דיבר אלהים. הדברות תיל אשר בדוה ה' אליכם מנין אף במה שנצטווה משה אחת דבר ה' אל מד דבר ה' אליכם מנין אף במה שצטווה משה שנצטוו הנביאים ת"ל מן היום שנצטוו הצבות היול הלן והא שו אף במה שנצטוו הצבות היול וולאה שנצטוו הצבות היול וולאה שנצטוו הצבות היול וולאה המקום לצוות האבות. שנאמר (מנין) (נפגד) הכתוב שכל (האור) (מנין) (נפגד) הכתוב שכל (מנין) [מגיד] הכתוב שכל המודה בעבודת כוכבים כופר הדברות. בעשרת בעשרת הדברות. ובמה שנצטווה משה ובמה שנצטוו שנצטווה משה ובמה שנצטוו הבנהי.

[זבר רבי] תנא את כל אשר בוצה אליכם ביד משה וכתיב אילים ביד משה וכתיב להיא בדבר הי אל משה. איו הקב"א וצוה לידי משה או ובוד עבודת כוכבים פירוש הקב"א וצוה על ידי משה ואי ע"ב) למן היום אשר צוה הי שמעאל תנא (שיין לדף ה הולאה איזו היא מצוה שהיא עשרת החלה היו או צורה ומכים בידי שבי שבי בידי שבי עשרת בחלה היו אומר ז תנא הי מצות נצטוו ישראל עשרת הדברות, ורודי או ברו אומר וות אלמא אחרים קרמי, הא. דה הדברן (ברשים) ומעיקרא: ואסיק (אלא) מחוורתא וחדא הדברן (ברשים) ומעיקרא: שבמקרא, פי על עשה ועל לא תעשה בתנ"ץ מעים בשנמקרא: שבמקרא, פי על שה כשנטמא שבמקרא. פי עשה כשנטמא שבמקרא, פי עשה כשנטמא שבמקרא. פי עשה מפורש בפרק ביודה לא תעשה כשנטמא שבמקרא. פי עשה מפורש בפרק ביודה לא תעשה כשנטמא שבמקרא, פי עשה מפורש בפרק ביודה לא תעשה מורא מרוצה מורא מחומא החומא מהומא ממורא מהיבן החומא מה משום הידעה ברוצה ברוצה בריב ברוצה בריב ברוצה ברו :הנביאים ובמה שנצטוו האבות מסכתה פנו. כלומר יש לכם מסכתה יליתא בקבועה וכל מה דליתיה בקבועה לא מחייבי ביה צבור דאין צבור עני. ותו דנפש כתיב בהו. ואין שום אדם מביא אשם תלוי על עשה ועל לא תעשה שבמקדש אבל בית דין חייבין על עשה ועל לא תעשה שבנדה על עשה ועל לא תעשה שבנדה צבלקוי סג בית וין היבן תלוי דה מביא עליהן אשם שכנדה תלוי דה איתא בקבועה ומפורש בספרא ובתוספתא שבנדה וכבר ביארנום בפרק שבנדה וכבר ביארנום בפרק ידיעות הטוכאה: איזו היא מצות עשה שבנדה. פרוש מן הנדה פי בשנדע לו (בפנים) קעשה אל חברא על הנדה. פירוש בשידע קודם ביארון פירוש בשידע קודם ביארון ששם תלוי על עשה ועל לא אשם תלוי על עשה ועל לא אשם הלוי על עשה ועל לא אידע ואשם ונאמר בצבור אשר אברימי נאמר באשם תלוי ולא בקבוע. פי מה קרבן צבור אשר בא בקבוע. פי מה קרבן צבור אינו בא לא בקבוע אף אשם תלוי בא לא לא בקבוע אף אשם הואי בא לא אלא בקבוע אף אשם הואי בא באלא באלוע אוא באואי בא אלא באלון אוא באלוע בא באלא באלועל אוא באלועל אוא באואי בא באלא באלועל אוא באלא באלועל אוא באלא באלע אם בארצון באר

שהדיוטות מרגישין שלבם כפופים: **מהו על זדונו.** בתמיה. כלומר אם על שגגתו מרגיש כ"ש שמרגיש על זדונו וחוזר בתשובה: שאני הכא דשני קרא בדבוריה. דבאידך כתיב אם כל עדת שראל ישגו () אם הכהן המשיח () אם נפש () והכא כתיב אשר נשיא יחטא ודאי אשרי משמע: אשריהם ללדיקים. כלומר אשרי הלדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים שבעולם הבא בעולם הזה כלותר שתגיע אליהם לרות ללדיקים בעולם הזה כדרך דהכא לא כתיב אשר דמשמע אוי להם לרשעים שמגיע אליהם טובות בעולם הזה כדרך שמגיע טובות ללדיקים בעולם הבא דרעה היא לרשעים כדכתיב ומשלם לשונחיו חל פניו וגו' (דברים ז): לדיקים אי אכלי פרי עלמי מי סני להו. מי שנאוי הוא להם וכלומר כלום רע להםן ללדיקים שאוכלים שני עולמות שיש להם מוצה בעוה"ז ובעוה"ד : אלא אמר כבא חשריהם ללדיקים שמגיע להם. טובות כמעשה הרשעים שבעוה"ז שיש להם טובה כדכתיב ומשלם לשונאיו דכך מגיע ללדיקים בעוה"ז אשריהם שיש להם טובה בעולם הזה ולעוה"ב: ואוי להם לרשעים שמגיע להם. לרות כמעשה הלדיקים שבעולם הזה ודמשמע שבאים עליהם לרות כמו שבאים על הלדיקים בעוה"ז] דהקב"ה עושה כדי לגבות [חובם] מהלדיקים בעוה"ז כדי שיהא להם שכר טוב בעוה"ב דכך מלינו לרות לרשעים בעוה"ו אוי להם שאין להם טובה לא

עָבדות אני נותן לכם שנאמר יוידברו אליו דנוולם הזה ולא בעולם הבא: אוקימחון

לאמר אם היום תהיה עבד לעם הזה: ת"ר

אשרי הדור באשר נשיא יחמא 6 אמר ריב"ז אשרי הדור שהנשיא שלו מביא קרבן על שגגתו אם נשיא שלו מביא קרבן צריך אתה לומר מהו הדיום ואם על שגגתו מביא קרבן צריך אתה לומר מהו זדונו מתקיף לה רבא בריה דרבה אלא מעתה דכתי' ואת אשר חמא מן הקדש ישלם ובירבעם בן נבט דכתיב ביה אשר חמא ואשר החמיא הכי נמי דאשרי הדור הוא שאני הכא דשני קרא בדבוריה דרש רב נחמן בר רב חסדא מאי דכתיב זיש הבל אשר נעשה על הארץ וגו' אשריהם לצדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים של עולם הבא בעולם הזה אוי להם לרשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים של עולם הבא בעולם הזה אמר רבא אמו צדיקי אי אכלי תרי עלמי מי סני להו אלא אמר רבא אשריהם לצדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים של עולם הזה בעולם הזה אוי להם לרשעים שמגיע אליהם כמעשה הצדיקים של עולם הזה בעולם הזה רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע אתו לקמיה דרבא אמר להו אוקימתון מסכתא פלן ומסכתא פלן אמרו ליה אין איעתריתו פורתא אמרו ליה אין דזבנן קטינא דארעא קרי עלייהו אשריהם לצדיקים

שמגיע אליהם כמעשה הרשעים שבעולם הזה בעולם הזה סאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מאי דכתיב ∙כי ישרים דרכי ה' וצדיקים ילכו בם ופושעים יכשלו בם משל לשני בני אדם שצלו פסחיהם אחד אכלו לשום מצוה ואחד אכלו לשום אכילה גסה זה שאכלו לשום מצוה צדיקים ילכו בם זה שאכלו לשום אכילה גםה ופושעים יכשלו בם א"ל ריש לקיש רשע קרית ליה נהי דלא עביד מצוה מן המובחר פסח מי לא קאכיל אלא משל לשני בני אדם זה אשתו ואחותו קרית ליה נהי דלא עביד מצוה מן המובחר פסח מי לא קאביל איא משל לבנ חום זו, משנה לו אשתו עמו בבית וזה אשתו ואחותו זה שנזרמנה לו אשתו צדיקים ילכו בם וזה שנזרמנה לו אחותו ופושעים יכשלו בם מי דמי אנן קאמרינן הדא דרך והכא שני דרכים אלא משל ללום ושתי בנותיו הן שנתכוונו לשם מצוה צדיקים ילכו בם הוא שנתכוון לשם עבירה דרכים אלא משל ללום ושתי בנותיו הן שנתכוונו לשם מצוה צדיקים ילכו בם הוא שנתכוון לשם עבירה ופושעים יכשלו בם ודלמא הוא נמי לשם מצוה הוא מכוין א"ר יוחנן כל הפסוק הזה לשם עבירה נאמר יושא לום *ותשא אשת אדניו את עיניה את עיניו יויאמר שמשון [וגו'] אותה קח לי כי היא ישרה בעיני וירא ייוירא אותה שכם בן חמור את כל ככר הירדן ייכי בעד אשה זונה עד ככר לחם כי כלה משקה ביאלכה אחרי מאהבי נותני לחמי ומימי צמרי ופשתי שמני ושקויי והא מינם אנים תנא משום רבי יוםי בר רבי חוני למה נקוד על וי"ו שבקומה של בכירה לומר לך שבשכבה לא ידע אבל בקומה ידע ומאי ה"ל למעבד מאי דהוה הוה נפקא מינה דלפניא אחרינא לא איבעי ליה למישתי דרש 4 רבה מאי דכתיב יאח נפשע מקרית עוז ומדינים כבריח ארמון אח נפשע מקרית עוז זה לומ שפירש מאברהם ומדינים כבריח ארמון שהמיל מדינים בין ישראל לעמון שנאמר 1 בא עמוני ומואבי בקהל ה' סדרש רבא ואיתימא ר' יצחק מאי דכתיב לתאוה יבקש נפרד (ו)בכל תושיה ובלא יבא עמוני ומואבי יתגלע לתאוה יבקש נפרד זה לום שנפרד מאברהם (ו)בכל תושיה יתגלע שנתגלה קלונו בבתי כנסיות ובבתי מדרשות סאדתנן עמוני ומואבי אסורין איסור עולם סואמר עולא תמר זנתה וזימרי זינה תמר זנתה יצאו ממנה מלכים ונביאים זימרי זינה נפלו כמה רבבות מישראל "אמר רב נחמן בר יצחק גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה שנאמר ⁴תבורך מנשים יעל אשת חבר הקיני מנשים באחל תבורך מאן יס נינהו נשים באחל שרה רבקה רחל ולאה איני שוהאמר רב יהודה אמר רב ילעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה אימא כמצוה שלא לשמה יאמר רבי יוחנו שבע בעילות שלא לשמה שבונון שלא לשמה בא לשבור איכא למצחה שלא לשבור לאבור היא מעבירה אמר רבי בעל אותו רשע באותה שעה שנאמר ½בין רגליה כרע נפל שכב וגו' והא קא מיתהניא מעבירה אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי אפילו פובתם של רשעים רעה היא אצל צדיקים סאמר רב יהודה אמר רב לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה שבשכר רב לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפילו שלא לשמה שמתוך שלא לשמה בא לשמה שבשכר מ"ב קרבנות שהקריב בלק הרשע זכה ויצתה ממנו רות דאמר רבי יוםי ברבי חנינא סרות בת בנו של עגלון בן בנו של בלק מלך מואב שא"ר חייא בר אבא א"ר יוחנן מנין שאין הקב"ה מקפח אפילו שכך שיחה נאה מהכא דאילו בכירה דקרייה מואב אמר ליה רחמנא למשה ¹³אל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה מלחמה

אינו כא אלא נפלן חטא שראי ברבו של בכירה דקרייה מואב אמר ליה רחמנא לכ בקבוע, אקשין אי הכי עולה ורדר נכי דהא כריב והיה כי יאשם לאחת מאלה ונג כלומר יכולין אנו ללמוד מיאשם דכתיב גבי עולה ויורד דלהכי אתא לומר לך דאתי אשם תלוי שלא יאשם לאחת מאלה וגר כלומר יכולין אנו ללמוד כימאש דכתיב בכי עולה יוויד דלהכי אתא לומר לך דאתי אשם תלוי שלא בקבוע. ודחינן דנין אשם הוא יונין אשם מיאשם. ודחינן האי סברא מאי נפקא מינה כלומר אין חפרש למדרש בין יאשם לאשם ודה את בקבוע. ודחינן דנין אשם הדרה בהדן ובה הכהן ובה הכהן ובה הכהן והיא ביבה ובכמה מקומות זולחו יביש משפא לושב הבהן ובה הכהן אשם בחדיא. דכתיב בי טומאת מקדש וקדשיו והוא ידע ואשם. אלא ?) אמר דכ פפא דנין אשבות הי מאשם מצות ה'. פי" גבי צבור מיכי אתה מכל צותי ה' כיבי בששם חלוי. ואקשינן לרב בפפא גנים ראש במוץ מואות עון, פי גבי עולה ויורד מתיב אם לא יגיד ונשא עונו ןובאשם תלוי מחיב לא ידע משפה בשיאות עון, פי גבי עולה ויורד מתיב אם לא יגיד ונשא עונו ןובאשם תלוי מחיב לא תעשינה. פי מפא גנון אואק משמיה דרב ובחנן בר יצחף דנין אשם מצות אשר לא תעשינה. מאשם מצות אשר לא תעשינה. פי מליתון מתוכי בצבור ונחיב באשם לווא מלי וניהון שמינה קול ונימון שמינת קול וומאת מקדש לאל מתיב בדור להני. ?) ובתחלת פרץ אידות מקומן של זבחים (וף מה) ילפינן דאין מביאין אשם תלוי על טומאת מקדש וקדשיו מגורה שוה: מתנ" אין אים הורו בהיתירה. ועל ביטוי שפתים ועל טומאת מקדש וקדשיו. פי" דאין צבור בעולה (ומשית) על שמיעת הקול. פירוש אם הורו בהיתירה. ועל ביטוי שפתים ועל טומאת מקדש וקדשיו. פי" דאין צבור בעולה (ומשית) על שמיעת הקול. פירוש אם הורו בהיתירה. ועל ביטוי שפתים ועל טומאת מקדש וקדשיו. פי" דאין צבור בעולה (ומשית) על שמיעת הקול. פירוש אם הורו בהיתירה. ועל ביטוי שפתים ועל טומאת מקדש וקדשיו. פי" דאין צבור בעולה

נודמנה לו אחותו: נפשע. נמרד שמרד בו שפירש ממנו: **מקרים עוו**. עוז כמו עז אברהם כדכתיב אל לור חולבתם (ישעיה נא): שהטיל מדינים. בינו ובין בני ישראל כבריחים שנועלים שהחיצונים אינם יכולין ליכנס לפנים וכך אין עמוני ומואבי יכולין להתערב בישראל דכתיב ^a לא יבא עמוני ומואבי: נפאום. של עבורי יבא עמוני ומואבי: נפאום. של עבירה יבא נוט. דכחיב ביה שי ויפרדו אש מעל אחיו: יהגלע. כמו לפני התגלע (משלי יו) לשון גלוי: סמר זנסה. ונתכוונה לשום מלוה כדי להעמיד זרע מן הלדיקים כדכתיב ^{פ)} כי ראתה כי גדל שלה: זמרי זינה. ונתכוון ראתה כי גדל שלה: לשם עבירה: מדקאמר גדולה עבירה לשמה ממצוה שלא לשמה מכלל דמצוה

להקב"ה בשירות ובתשבחות וברכות

ז: ב"ב יד:): דהרייה מוחב. משמע מחבי:

הרשט נדיקים שמגיע תניהם כמעשה הרשעים שבעוה"ו. דאכלי לדיקים תרי עלמי: לשם אכילה גמה. שלא לשום מלוה אלא נתכוין לאוכלו לשם קנוח סעודה: מי דמי אטן קאמריטן חד דרך. דוה ילך בה זוה יכשל בה: והכא שני דרכים. דלוה נזדמנה לו אשמו ולוה

סדורה בפיכם מסכמא פלוני ופלוני: **איעסריסו פורסא.** כלומר יש לכם עושר ואין לכם לטרוח אחר מזונות ויש לכם פנאי לעסוק תדיר

בתורה: אמרו לו אין דובנן. לכל חד וחד מינן קטינא דארעא ומתזנינן

מינה ברווחא: קרי עלייהו אשריהם ללדיקים שמגיע אליהם כמעשה

תששינה בשנגה ואשם: 1. ואת אשר חטא מן הקרש ישלם ואת המשתו יוסף עליו ונתן אחו לבחן והבתן יכבר עליו באיל לבחן והבתן יכבר עליו באיל לבחן והבתן יכבר עליו באיל היוסן את ישראל בגלל חטאות ין רבעם אשר דיטף אשר היוטיא את ישראל. מלכים א יד טו את ישראל. אָת יְשְרָאל: מלכים איד טו ב. יָש הָבֶל אָשר גְעָשׁה גע הָאָרץ אַשר געשׁה על הָאָרץ אַשר מָגִיע אַלַהָּה בַּמְעָשׁה הָבְּיקִים הַשְׁר בְּמָעָשׁה הַצְּדִיקִים וְיִשׁ רְשִׁעִים שָמִגיע אַלָהָם בְּמֵעָשׁה הַצִּדִיקִים אָמָנִיע אָלַהָם בְּמֵעָשׁה הַצִּדִיקִים אָמָנִיע אָלַהָם בְּמֵעָשׁה הַצִּדִיקִים אָמָנִיע אָלַהָם בְּמֵעָשׁה הַצְּדִיקִים אָמָנִיתְנִי שְׁגָּם וְה הָבְּלֹ: קְהַלֹת ח יד שלא לשמה גריעותא הוא והא אמר רב יהודה וכו': אלא אימא גדולה עבירה מִי חָבֶם וְיָבַן אֵלֶה נְבוֹן וְיִדְעַם כִּי
 מִי חָבְם וְיָבַן אֵלֶה נְבוֹן וְיִדְעַם כִּי
 יַשְׁרִים דְּרְבֵי יִי וְצִדְּקִים יַלְכוּ בָם לשמה. כלומר לשום מלוה כמלוה שלא יְשֶׁרִים דַּרְכֵי יְיְ וְצַדְּקִים יַלְכוּ כִּי וּפְשְׁעִים דַּרְכֵי יְיְ וְצַדְּקִים יַלְכוּ כְּם וּפִשְׁעִים יִבְּשְׁלוּ בָם: הושע יד י תושים ליינים אומים ליינים מושע יד י לשמה: בין רגליה כרע נפל שכב בין בּקְבָּם בְּקְּלֵּוֹ בְּם. 1. וַיִּשָּׂא לוֹט אֵת עֵינֵיו וַיֵּרָא אֵת כַּל רגליה כרע נפל בחשר כרע שם נפל שדוד. בְּבֵּר הַיִּרְדַּן בִּי כֻלְּה מִשְׁקֵה לְּפְּנֵי שָׁחַת יְיִּ אֶת סְדֹם וְאֶת אֲמֹרָה בְּגַן יְיִ בְּאֶרֶץ מִצְרִים בַּאֲכָה צֹעֵר: הרי שבעה: נתכוונה לשם מלוה כדי להתיש כחו ותהא יכולה להורגו: מ"ב הרבנות. ג"פ ז' מזבחות פר ואיל במזבח: יצחה ממנו רות. שיצח ממנה דוד שריוה

בראשית יג י וְיְהִי אַחַר הַדְּבָרִים הָאַלֶּה וַתִּשְּׂא. אַשֶּׁת אֲדֹנְיו אֶת עֵינֶיהְ אֶל יוֹפַף

אַשת אַדנין אַת ציניה אָכ יוסן נראמנר שבבה עמיי בראשית לט ז פ. ויאמר לו אביו ואמו האין בבנות אחיר ובכל עמי אשה כי אַתה הולך לקתח אשה מפלשתים הילים ויאמר שמשון אל אביו אותה קח לי כי היא ישרה בעיני. אותה קח לי כי היא ישרה בעיני.

רְשִׁקּוּיִי: 13. אָח נִפְשָׁע מִקּרִיַת עוֹ וּמִדְיָנֵים ירייי ירייוי: משלי יח יט בְּבְרִיחַ אַרְמוֹן: משלי יח ינ 14. לא יָבא עמוני וּמוֹאָבִי בִּקְהַלֹּ יְ גַם דּוֹר עֲשִּׁירִי לֹא יָבֹא לְהֶם בַּקְהַלֹּ יְיָ עַד עוֹלְם: דברים כג ד וְיֵעֵּה שִּיקְטּה. 15. לְתַאֲוָה יְבַקֵּשׁ נִפְּרֶד ְבְּכָּל תּוּשְיָּה יִתְגַּלְּע: משלי יח א 16. תְּבֹרָךְ מִנְּשִׁים יְעֵל אַשֶּׁת חֶבֶּר הַקִּינִי מִנְּשִׁים בְּאֹהֶל תְּבֹרְךְ:

11. בין רגיקיה ברע נפל שקב בין רגליה ברע נופל באשר ברע שם נפל שדורד: שופטים ה כו 18. היאמר זין אלי אל הצר את מואב ואל תתנר בם מלחמה כי לא אָתן לך מארצו יִרשָׁה כי לבני לוט הָתָתִי אָת עַר יִיִרשָׁה: דברים ב ט

תוספות הרא"ש

ואחר אכלו אכילה גסה. פרש"י ז'ל (לשם אכילה גסה) שלא נתכוון לאכלו לשם מצוה אלא נתכוון לאכלו לשם מצוה (לשם אכילה גסה). נפירושו אינו (ישם אכי יות גטוו). דב דדשו אינו מובז דבמאי פשע אי במה שאכל בקנוח סעודה זו היא עיקר מצותו שיהא נאכל על השבע. ועוד מאי

היים לאל תצר את מואב ואל תתגר בם מלחמה מלחמה שבע כיים שהאכילה גסה אם הוא שבע כיים שהאכילה גסה אם הוא היא לו העבע היים שהאכילה גס היא לו היא לו להוכי לשם אכילה גסה. היא לו הוא לו להוכי לשם אכילה גסה. ואם הוא תאב לאכלו ואכל שלא לשם מצוה אלא ניאה לפרש כפשוטו שאכלו לאחר שהיה שבע ואם הוא תאב לאכלו ואכל שלא לשם מצוה לימא ואחד אכלו שלא לשם מצוה. אלא נראה לפרש כפשוטו שאכלו לאחר שהיה שבע כ"כ שאינו נהנה כלל מאותה אכילה אניים שדרכו להיות נאכל על השובע היינו משום דכתיב למשחה כדרך שהמלכים אוכלים שטברצין התפניקן הטופים בקינוח טעודה לפי שכבר שבעו משאר מאכלים ונפשם קצה בהם אלא שנהגים כמאכלים הטובים באחרונה. אבל אין לאכול קדשים אחר השבע כ"כ שאין נפשם נהנה מהם שאין זה למשחה. ומ"מ פריך שפיר נהי דלא קא צביד מצוה מן השביר אכילה אנ"פ שאינו נותנ המה. ואה אחמרינן האוכל אכילה נסה ביוח"כ פטור אלמא דלא מקריא אכילה כלל היינו כשהוא שבע כ"כ שמאכל כואב לו מרוב שבעו: "האוה ירבש הדי וה לו העדר זה לו שנור לו אברהם. אנ"מ שלא נייבו עד ללמדך שהיה תאב להפרידו אנ"ם שכח מו ביוח שהיה מאב להפרידו ביון שפה מיד לבה מיד לו בהולה ווע"ד ביוח שהיה לא להעדים ביון שפה או באל ברוב לו צב הקלה זו ע"ר. היה האב להפרידו ביון שפהם לה צור ביות להנות הלה לונו שבה לו באר מל בעילות האמהות להנאתן הלכך עבירה לשמה מלב בעילות האמהות להנאתן הלכך עבירה לשמה מבעלה יעל למיסרא לא להנאתה כיונה אלא לתשמה:

ימגלע, כמו (משלי יז) ולפני התגלע הריב נטוש, שהוא לשון גילוי, דגרסינן במסכת סנהדרין (ו:) קודם שנגלה לך הריב (נויר שש). תבור דינחה. ותסוונה לשם מלוה, כדי להעמיד זרע כדכתיב (בראשית לת) כי ראתה כי גדל שלה, וזבורי זינה. ותסוון לשם עבירה (נויר שש). יצאו משנה

ותעמד, וג' פעמים י"ד טולין מ"ב, וקרצטומיו של בלק הוו שלא לשם מצוה (שם), ובה ויצרתה פופנו רות. שילא ממנה דוד שריוה להקב"ה בשירות ובמשבחות (שם) או: שילאו ממנה דוד ושלמה שהרבו להקריב קרצטות (סוסה מה). דקרייה בואב. לשון פריצות, שהוא מאפיה (ב"ק דות).